(ZEITUNGSDRUCKSACHE)

Рік II. ч. 143. (298) Четвер, 3. липня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration; Reichsstrasse 34.
Schriftleitung; Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і за кордоном: місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки = 2 зол., 5 чеських корон = 1 зол., 5 слов. кор. = 1 зол.

Більша частина совітських армій знищена

Понад 100.000 полонених, 620 повзів і 300 гармат

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА, 2. 7. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

ВЧОРА ОСТАТОЧНО ЗНИЩЕНО БІЛЬШУ ЧАСТИНУ ОКРУЖЕНИХ НА СХІД ВІД БІЛОСТОКУ СОВІТСЬКИХ АРМІЙ. ІЗ НЕПРОГЛЯДНОЇ ЗДОБИЧІ НАЧИСЛЕНО ДОТЕПЕР ПОНАД 100.000 ПОЛОНЕНИХ, 400 ПОВЗІВ І 300 ГАРМАТ. У БОРОТЬБІ ПОВЗІВ, ЯКА ЗАКІНЧИЛАСЯ В ГАЛИЧИНІ ВЧОРА, ЗНИЩЕНО АБО ЗДОБУТО ДАЛЬШИХ 220 ПОВЗІВ.

Велитенські осяги на Сході

ПІД ЗОЛОЧЕВОМ ЗНИЩЕНО 100 ПОВЗІВ. — В ОКОЛИЦІ ДУБНА ЗДОБУТО 120 ПОВЗІВ. — РИҐА Й ВІНДАВА В НІМЕЦЬКИХ РУКАХ. — НЕПРОГЛЯДНА ЗДОБИЧ.

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА, 3. 7. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

На Сході розвиваються далі операції проти совітських збройних сил. На полудне від пінських болот дійшло під Золочевом до бою між повзами з обох сторін, що закінчився знищенням 100 совітських повзів. В околиці Дубна дісталися між німецькі дивізії в запіллі совітські панцирні сили, які знищено по дводенній боротьбі. 120 повзів дісталося в німецькі руки.

Більша частина окружених на схід від Білостоку совітських армій остаточно знищена впродовж учорашнього дня.

Як уже відомо з надзвичайного звідомлення, Риґа є в німецьких руках. Учора ввечері зайнято Віндаву.

Відділи німецьких збройних сил разом із фінляндським союзником перейшли вчора до наступу та перейшли совітський кордон у середині північної Фінляндії.

Німецьке летунство співділало із сухопутньою армією, атакуючи зосереджені большевицькі повзи й артилерійські становища. Важкі втрати потерпіли від німецьких літаків відступаючі большевицькі частини на схід від Львова, під Мінськом та в напрямі на Естонію. У ворожому запіллі знищено шляхи й панцирний поїзд. Німецькі повітряні сили осягнули поважну перемогу над большевицьким летунством, яке вже дуже ослаблене.

Мадярські війська, пробиваючись із карпатських просмиків до Галичини, прилучилися пляново до німецького наступу.

У північній частині Атлянтійського океану й на захід від Африки затопили німецькі підводні судна 7 британських торговельних кораблів, загальної містоти 11.500 тон, і поважно ушкодили 1 великий транспортовець.

Інші боєві літаки обкинули минулої ночі важкими бомбами кілька пристаней на східньому, південно-східньому та південно-західньому побережжі Анґлії.

Коло північно-африканського берега затопили німецькі й італійські літаки два торговельні кораблі й збомбардували британський легкий кружляк і 2 контрторпедовці. Німецькі боєві та спадні літаки знищили в пристані Тобруку 2 торговельні кораблі й портові маґазини та примусили до мовчанки ворожі протилетунські батерії.

1. ц. м. більший відділ німецьких боєвих літаків знов бомбардував британську морську базу в Олександрії, спричинюючи великі пожежі в околиці пристані та у військових обєктах.

Спроби денної атаки на окуповані землі над Каналом та відокремлений налет кількох боєвих літаків в околиці Гамбурґа заломилися з великими втратами для ворога. Ловецькі літаки й протилетунська артилерія зістрілили 5 британських літаків, артилерія маринарки 2, стежне судно 1.

Над Каналом зістрілила протилетунська артилерія вночі 2 дальші британські літаки.

Над Німеччиною не було минулої ночі ніяких воєнних операцій.

Сотник Бальтазар осягнув 27. 6. свою 39 і 40 перемогу, поручник Лесман 30. 6. — 21 і 22 повітряну перемогу.

Підчас випаду в напрямі Риґи вирізнився особистою відвагою командант піхотного полку полковник Ляш.

Сильне бомбардування Тобруку

РИМ, 3. 7. — Головне Командування Італійської Армії подає:

У Північній Африці гарматна перестрілка на фронті Солюму. Італійські й німецькі літаки сильно заатакували оборонні укріплення Тобруку та кораблі, що були в тій пристані.

У кількох атаках проти ворожих літаків на північ від Бардії затоплено 2 пароплави та ушкоджено 1 легкий кружляк і 2 контрторпедовці; крім того зістрілено 3 ловецькі літаки, що мали обороняти ті кораблі.

У Східній Африці відбито ворожий наступ на Дебра Табор.

Розвіявся совітський блахман

Краків, 3. липня 1941.

Коли 1939 р. большевицька навала ненадійно злягла на галицькі міста й села, на людей впав жах. Кожного, хто б це не був — міщух, селянин, бідний чи багатий — огорнув дивний ляк. Якимось сумом повіяло, здавалося — що згасло сонце.

Звідки взялися були ці несамовиті настрої? Та ж большевики ввесь час вели скриту аґітацію на західніх землях, цілими літами вели пропаґанду, хоча би радієву, яка скрізь просякала. Адже ж були часи, коли навіть наша інтеліґентська верхівка ходила замотичена большевизмом, зокрема всілякі науковці.

Річ у тому, що ніхто не бачив того „невідомого", а як і знав, то не хотів вірити, бо його збивала з пантелику большевицька ґеніяльна брехня і зневірювало польське насильство. Тому цілі ряди лицарів абсурду йшли туди шукати щастя і „дороги через Київ на Львів". Та всі вони находили певну смерть. Останньою жертвою цих „путників" у невідоме була родина Крушельницьких і вона врешті приплекатала чергу. Люди опритомніли.

Якщо таке діялося серед нашої інтеліґенції, то що ж думати про селянство? Большевикам сприяли по селах навіть дуки, багатії. Вони читали пресу, слухали рефератів і також не хотіли вірити. Бо манив їх цей голос землі, цей Київ і Дніпро — вони думали, що там же-ж є якась Україна, а тут неволя.

В останніх літах до війни дещо змінилось. Багацько тут зробила пропаґанда серед селянської молоді, видання „Червоної Калини", що заедно були островом, чистим від большевицького жабуриння, впливали також балачки з батьками і старшими братами, учасниками визвольних змагань. Урешті й круг націоналістичної молоді помітно зростав по селах.

А проте таки було чимало в кожному селі „лівих" і „правих", а праві лівих називали большевиками й вони не крилися із своїми симпатіями до большевизму, про який чули, але якого, навіть здалека, на очі не бачили.

Врешті прийшов цей памятний вересень 1939 року: прийшли большевики й цей невідомий „рай" став дійсністю...

Одно цікаве враження з цього приходу:

Під кооперативою гурми людей — це вернувся один із міста, що вже бачив большевиків.

Уривки розмови: — Ти їх бачив? — Бачив. — Які ж вони люди? — То не люди. — А що ж? — Марсіяни...

І далі описує: „Нищота, мізерія, йно очі блестять, мов у вовків. А говорять — все на команду. Завчені. Одного спитав хтось на жарт — по чому в них „сензація", а він відразу: „Десять рублей!"...

Таке перше враження оповідача засуґерувало ціле село. Всі затривожились тим невідомим, що буде, вони відразу селянським інстинктом відчули всю правду.

Цей — щоправда, інтелігентний і начитаний — селянин, що побачив перший большевиків, очеркнув їх ґеніяльно: „марсіяни". Це той незнаний світ і люди з цього світа — інакші виглядом, психікою, загалом — не люди. Нещасний якийсь штучний витвір пів людини. Без волі, без духа, без усміху й життя.

І ця „мізерія", що прийшла „визволяти й нести культуру", подiлала на наших селян гнітуче. Вони дивились на цих людей „із Марса" як на щось несамовите, бо наш селянин, у якого почуття християнської етики високе, почуття правди глибоке, переконався в цій страшній брехні й зразу міг уже знати, що його жде. При тому він почував і цю вищість — не міг стерпіти, щоби щось таке могло існувати на світі й тепер над ним панувало.

Дещо інакше дивились спершу деякі інтеліґенти. Вони наївно вірили в можливість співпраці, а навіть... в українізацію, хоча знали аж надто добре, що така „українізація" вже була й коштувала міліони жертв.

Тепер уже раз на все скінчилася ця ґеніяльна брехня, а „невідоме" виявилося в цілій своїй повноті. Всі пізнали врешті „марсіян", хоч це пізнання мусіло коштувати без ліку жертв, майна та крови.

Вкінці скінчилося й серед невірних Томів шукання чужих богів. Усі вже знають правду. Одну, велику й святу — що імя їй: **Воля і Держава!**

Болгарський журналіст про Україну

(Від нашого кореспондента)

Берлін, кінець червня 1941.

В Берліні — столиці нової Европи можна зустрінути нерідко людей з цілого континенту. Так було і з моєю останньою зустріччю. В найрухливішій частині західнього Берліна, перед фільмовою палатою Уфи сіпнув мене хтось за рукав і здорово клепнув по плечах:

— Куди?

— ??, Ов! Сам редактор Петро Лунґов з Болгарії, слава Болгарії!

— Слава Україні; звідкіля ви тут взялися??!!

Така звичайна і яка ж незвичайна стріча! Ред. Петро Лунґов буз єдиним з кореспондентів південно-словянських держав у Варшаві, що прегарно знав і цікавився українськими справами. Читав щодня „Діло", подавав, всупереч невдоволенню польського міністерства закордонних справ, обєктивні вістки про українські справи до болгарської преси, знаменито опрацював був у своїх репортажах справу варварського нищення церков на Холмщині, врешті написав декілька оригінальних інформаційних брошур про українські справи. Після вбивства полк. Коновальця ред. Лунґов опрацював для західно-европейських журналістів цілий публіцистичний бюлетень про українські проблеми під Совітами та в Польщі, і зробив це знаменито. Мали ми в ньому завсіди великого приятеля і переконаного приклонника самостійного існування України. Варшаву покинув ред. Лунґов перед війною і досі ми не мали про нього ніякої вістки. І ось аж тепер ця зустріч.

Було це напередодні великих подій. Берлін підсвідомо відчував, що надходять якісь великі події, хоч ніяк не міг збагнути тієї нерозгаданої дійсности та напрямних. Ми засіли за столиком одної із багатьох каварень Курфірстендамму, попиваючи рідке, але смачне воєнне пиво. З нашої розмови, крилатої і пінистої, як кожна гутірка заприязнених людей, що зустрічають себе нагло по багатьох днях непевного розстання, зложилося ціле цікаве інтерв'ю: ред. Лунґов засипав мене безліччю найрізніших питань про політику, події і знайомих людей, я ж зі свого боку хотів довідатися якнайбільше про братній болгарський народ, про настрої в Софії, про нові погляди серед болгарської молоді тощо.

Ще заки перейду до зреферування тієї розмови, мушу зазначити від себе, що роля нашого болгарського приятеля значно зросла, а обсяг його діяльности поширився. Ред. Петро Лунґов призначений тепер на важне становище пресового атташе при посольстві в хорватському Загребі і працює одночасно в дирекції преси болгарського міністерства закордонних справ, це й надає висловленим ним поглядам і думкам особливо сильний акцент, який ми українці вітаємо якнайщиріше.

— Як тепер у Болгарії — питаю ред. Лунґова — українські національні справи і чи є зацікавлення ними?

— „Українська справа й українські зусилля в Болгарії дуже широко відомі і популярні, безумовно популярніші, ніж у кожній пересічній іншій країні. Маємо свої традиції ще із сивих історичних часів. Чейже кожний болгарин знає, що початки основи вашої української літературної мови лежать в нашій староболгарській мові. — Історія новіших часів дала нам численні приклади тісної українсько-болгарської співпраці і взаємного розуміння інтересів та душі обох наших народів. Дозвольте згадати тут лише деякі замітніші призвища: Венелин, карпатоукраїнець дав початок болгарському ренесансові; Драгоманова всі в нас знають; його внук Шишманов відіграє сьогодні визначну політичну ролю. Болгарія визнала одна з перших українську державність 1918 р. Існує українсько-болгарське товариство з проф. Арнаудовим у проводі, що активно працює. Ваша еміграція має у нас працю і хліб. Ми старі сусіди через Чорне море і радіємо, що український народ такий сильний і так перемож-но пряме до своєї найбільшої мети. Тільки єднайтеся, беріть приклад з нас, думайте реально!

Я особисто, як старий прихильник і поінформований в українських справах, прошу вас заявити вашим читачам і співгромадянам, що становище Болгарії таке: болгари вважають, **що тільки єдина Україна покладе кінець російському імперіялізмові в його наступі на землі Болгарії і на цілі Балкани.** Абсолютно віримо, що вже найближче майбутнє принесе розвязку на сході. (Наша розмова відбувалася на кілька днів перед початком походу на Совдепію — прим. автора!) Майбутня Україна буде перешкодою до таких „нот" Москви як оця, що ми її дістали від кремлівських політиків в листопаді минулого року, про яку світ знає мало, або нічого; треба ж бо вам знати, що ще в листопаді 1940 року Росія поставила нам пропозицію підписати з нею „пакт взаємної допомоги, звернений проти Німеччини та її впливів на Балкані". (Проклямація Фірера Німеччини з неділі 22. червня підтвердила цю інформацію здемаскуванням нечувано провокаційних питань совітського премієра Молотова).

Завдаю нашому болгарському приятелеві чергові актуальні питання: скажіть, будь ласка, щиро, яке Ваше відношення до німців, що прийшли на ваші землі?

Ред. Лунґов оживляється: „Саме на цю тему, якої так часто і так фальшиво хапається ворожа Німеччині пропаганда, хотів би я висловитися. Ми, болгари, відчуваємо, що наш політичний світогляд не відбігає від німецького. Приступлення Болгарії до пакту трьох було вже тільки завершенням формального акту, **духово були ми за Німеччиною Гітлера віддавна.** Всі інші балканські держави були завсіди проти Німеччини, вони йшли на мотузку франко-британської політики і готові були виставити для Лондону і Парижа 100 дивізій на сх'дній протинімецький фронт. Коли до нас прийшла німецька армія, наше болгарське населення вітало її та покриті славою німецькі прапори ентузіястично. Ми памятаємо старе німецько-болгарське братерство зброї із попередньої світової війни. Німецьких вояків приймають у нас, як гостей по хатах бідних і багатих. Наша болгарська армія все була готова до виступу по боці Німеччини за ревізію великої кривди, заподіяної мировими трактатами по світовій війні. **Болгарія звязана сьогодні з з Німеччиною на життя і смерть; тільки німецька перемога запевнить нам у майбутньому самостійне, вільне, гідне життя".**

Хочу вичерпати проблеми, які мене цікавлять у можливо коротких і річевих запитах, тож ставлю чергове конкретне питання: яке Ваше відношення до новоприлучених земель?

— „По розгромі Югославії — падає відповідь — вступила болгарська армія разом з німецькою на старі свої землі, у **Тракію і Македонію.** Зрозуміло, сербам немило було віддавати їх правдивому власникові. — Серби заховувалися перед війною та у війні цілком так, як їхні побратими поляки. Так, як у відношенні до українців була теорія, що немає українського народу; що українська мова була діялектом, так і про Македонію говорили серби, що македонська мова це звичайна сербська говірка. Ще за часу болгарської екзархії, у 1070 році македонці виявилися болгарами. Вони й тепер привітали з ентузіязмом наше національне військо. Ця земля вимагає від нас, зрозуміло, багато праці, бо болгарські книжки і часописи, як і у вас на Волині під Польщею, були заборонені. Цю працю виконаємо в короткому часі простими і людяними методами, бо ж македонські маси самі горнуться до свого материка. **Тракія** має перед собою велитенські господарські можливості. Працездатність болгарського селянина зробить скоро з цих земель квітучий город. Болгари не бояться роботи, самі німецькі часописи признають, що Болгарія здібна дати Німеччині більше достав ніж хто будь інший..."

— І що, дорогий редакторе, хочете ще передати українському загалові?

— „Передайте, — закінчив наш болгарський приятель — таке: Болгарія, тепер найбільша держава на Балканах, з вірою дивиться у краще і справедливіше завтра своє і інших народів. **Віримо в велику ролю України.** Ваші громадяни теж ніколи не цуралися праці. Бажаємо обєднання всім українцям різних земель і поглядів. Наш народ, особливо ж молоде покоління націоналістів, цікавиться дуже Вашими справами. **Уважаємо, що українці як один з найбільших народів займуть у новій Европі нове місце.** Редакції „Краківських Вістей" передайте подяку від нас за статті про наш народ і українсько-болгарські взаємини. Болгарська преса занотувала ці статті з великою симпатією. Будуймо спільні мости взаємного пізнання і співжиття. Слава Україні!".

КТВ.

ВИСЛІДИ ОСТАННІХ АТАК НА ОЛЕКСАНДРІЮ.

БЕРЛІН, 2. 7. — З Берліна повідомляють, що недавні напади літаків на Олександрію знищили вантажний дворець близько пристані й залізничі варстати та доки. Підчас останнього налету знищено всі вантажні уладження в південній частині пристані, що лучаться з маґазинами, та одно-рейковий залізничий шлях, що веде до Марса-Тобрук. Таким чином ті налети спаралїжували цю важну дорогу на захід із цілої дельти. Шкоди під кожним оглядом є жахливі.

Далекосягла акція перед нами

День 22. червня 1941 р., що започаткував епохальний воєнний похід Великонімеччини й заприязнених із нею держав проти большевицької неволі народів, отворив перед нами великі можливості. Україна — це головний терен цих воєнних дій. Український народ безпосередній свідок цього великого почину переможної Німецької Армії, що заповідає новий порядок не тільки Східньої, але цілої Европи.

Не торкаючись цих світлих обріїв, що розкриваються перед нашим народом, як випробуваним борцем проти азійсько-монгольських зазіхань на християнську культуру, бажаємо задержатись над одною проблемою, що видвигнули її перші дні кривавих боїв, а це — допомога полоненим-українцям, б. воякам совітської армії.

Вже в перших годинах війни з большевиками попали в німецький полон великі відділи червоноармійців, між ними в великому проценті наші брати-українці. Багато з них знайшло приміщення на українських теренах у Г. Г., у переходових таборах для полонених.

Згідно з засадничими зарядженнями дотичної німецької влади повинно наступити відділення українців від інших полонених в окремі частини. Цей факт улекшує нам можливість зайнятися акцією допомоги для наших рідних по крові. Перебираючи на себе бодай частинну допомогу для українців, і ми стаємо помічні німецьким чинникам в акції опіки над полоненими, бо треба сподіватися, що їхні ряди ростимуть не то в грубі тисячі, але мільйони.

Перед нашими УДК і Делеґатурами, а в першу чергу перед референтами й підреферентами Суспільної Опіки відкриваються великі завдання. Обов'язком цих УДК і Делеґатур, що на їхньому терені є табори полонених, увійти якнайскоріше (якщо дотепер ще цього вони не зробили) в контакт із проводом таборів полонених та заявити свою охоту бути помічним полоненим-українцям харчами, одіжжю, тощо. Щоб таку допомогу можна було доцільно перевести, треба найперше довести до виділення українців в окремі частини, що вже в деяких місцевостях (напр. Ярослав) переведено. З огляду на те, що технічні справи допомоги полоненим не є ще вповні спрецизовані центральною німецькою владою, дуже багато залежить у цій акції допомоги полоненим від усталення цієї справи місцевими рішальними чинниками. Дальше, треба повести акцію складок харчів, а по можности й одежі. Здаємо собі справу з того, що під теперішню хвилину нелегко перевести таку збіркову акцію і тому зможемо це зробити тільки при великій жертвенности, поділившись навіть своїми невеличкими харчевими приділами, чи даючи своє друге запасове одіння, тощо. Пам'ятаймо, що живемо в часах, що в них поодинокі народи приносять великі жертви включно з жертвами крови мільйонів людей. До цього повинна заохочувати нас також ця свідомість, що наш народ по той бік Сяну й Буга приносив і приносить у великій боротьбі з большевизмом гекатомби кривавих жертв і тому ми, по цей бік цих моральних і фізичних мук, повинні з правдивою радістю нести оцю допомогу нашим полоненим братам.

Вкінці треба звернути увагу на те, що така допомогова акція серед полонених є початком великої освідомлюючої праці серед полонених-українців, що прийде, як дальший етап нашої праці над полоненими після полагодження конечних формальностей. Оця освідомлююча праця піде в напрямі освідомлення національного й релігійного. Якщо з місця прийдемо з матеріяльною допомогою цим нашим винуждилим братам зпід большевицької займанщини, то це зродить добре підложжя до дальшої нашої освідомлюючої акції серед них.

Ми певні, що українське громадянство в границях Г. Г. належно оцінить далекосяглість акції допомоги полоненим-українцям, б. воякам совітської армії, та не жалуватиме жертв на ту ціль як у натуралях, так і грошах. А грошей на цю допомогу треба буде дуже багато! Не згадуючи вже, скільки буде їх потрібно на видавання пропаґандивно-виховних друків (таборового часопису, цілого ряду брошюр, тощо), на початок потрібно чимало гроша хоч би на закуп таких конечних річей, як великої кількости їдунок, бо полонені совітські вояки, крім лахміття на собі, більш нічого з собою не мають.

Покажім ділом, що близька нам доля полонених-українців, б. вояків совітської армії, кість від кости й кров від крови наших братів!

РОЗБИТИЙ АНҐЛІЙСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ „РОДНЕЙ" В АМЕРИЦІ В НАПРАВІ.

ЛІСАБОН, 3. 7. — Невтральні моряки доносять, що анґлійський лінійний корабель „Родней" прибув до Бостону в Америці з великими ушкодженнями в боротьбі з німецьким лінійним кораблем „Бісмарком". „Родней" відійшов ще того самого дня з боротьби до сухого доку в Бостоні. Там є також у направі анґлійський помічний кружляк

Яків Войнаровський-Гальчевський (Орел)

Проти червоних окупантів

В половині лютого на селах закипіло. Багато юнаків мало йти рекрутами до совітської армії. Багато з них зовсім не зголосилося до бранки, а ховалися. Деякі пішли до касарень, але як добрі українські патріоти, не могли знести, коли москалі і жиди над ними знущалися і насміхалися та вживали до найгірших робіт. В той спосіб чимало хлопців втекло разом із зброєю з червоної армії. Большевики, маючи евіденцію новобранців, приїхали з військом ловити „дезертирів". Тоді втікачі з сіл Брусленова, Слобідських Хуторів, Грузького Майдану і інших, озброені подалися до ліса, звідки обстріляли червоних. Діялося це в березні. Ця подія була для моєї акції дуже побажана, хоча дещо передчасна. Зі своїми козаками — Сензюком і Лихом розшукав я тих хлопців, розкинених групами по околиці. В одній групі із Слобідських Хуторів було 12 люда з ручним кулеметом, крісами та револьверами. З них добре знав я Ониська Грабарчука, Петра Шевця та Тропу. Моральний провід мав над ними Грабарчук, 21-літній хлопчина середнього росту, з милим виразом обличчя, але незвичайно відважний і з вродженими прикметами провідника. Я спитав його окремо про все, що вже сталося, що вони думають робити і хто це такі решта хлопців. Довідався, що вони перебувають вже цілий тиждень в лісі. Мали кілька сутичок з кіннотою червоних та з відділом „Чека", які видно шукало не їх, а повстанців з району Хмельника. За тиждень козаки встигли вже зловити 4-ох аґентів „Чека" з Літина і Винниці. Тому, що докази були проти них, Грабарчук наказав всіх тих аґентів постріляти. Вкінці Грабарчук інформує мене, що до них прибув сам Шепель, якому він передав командування над всіма. Питаю, котрий з цих людей „Шепель"? Відповідає мені, що „Шепель" з одним юнаком пішов на хутір і незабаром має вернутися.

Даю Грабарчукові інструкції та вимагаю, щоби він ще 2—3 тижні ховався без нападів, поки я не приготую всіх своїх людей до виступу. Маю на увазі своїх бувших повстанців і деяких шепелівців, що ховалися гуртами по 3—5 осіб. Тимчасом до лісового табору надходить дійсно двоє озброєних людей: козак з Грузького Майдану і цей, якого уважають за „Шепеля". Грабарчук знайомить мене з ними. Чую, що один з них представляючись буркнув стиха слово „Шепель". Я рішив відразу вияснити справу при всіх.

— То ви кажете — питаю його — що ви Шепель?

— Так, я Шепель з села Вонячина літинського повіту...

— Брехня, кажу, Шепеля і я знаю добре, бо він був в грудні 1918 року моїм адютантом, коли я командував Літинським Куренем. Ось тут зо мною два козаки, що також добре знають Шепеля. Скажіть — звертаюся до Сензюка — чи це Шепель?

— Це брехун, пане сотнику, а не Шепель — відповідає Сендзюк.

— А може просто агент Чека, пане отамане? — додає суворо Лихо.

— Я Шепель, але не той, про якого ви думаєте, а його двоюродний брат і ховаюсь тому, що мене хочуть чекісти арештувати — борониться обвинувачений.

Видно, що хлопчина знову бреше. Онисько Грабарчук і решта його козаків, сильно здивовані, непевні і злі, що їх якийсь звичайний пройдисвіт надув. Відкликаю того псевдо-Шепеля на бік і кажу йому грізно, щоб говорив правду, хто він і звідки, бо наші закони суворі і тверді. Тоді зніяковілий і заляканий тип починає говорити, що він з Брацлавщини. Прикликую Мирона Лиха, щоб його розпитував, бо ж і мій козак брацлавець. Лихо заганяє „Шепеля" на слизьке та звертаючись врешті до мене каже, що цей пан не був на Брацлавщині, нікого там не знає і все бреше. Тоді я наказав козакам самозванця обезброїти та звязати йому руки. Мої козаки заберуть його з собою а по кількох годинах ми знатимемо, що це за птиця. Так і зробили. В наших руках ввечері самозванець признався, що він аґент винницької чрезвичайки, та не видавав досі козаків, чекаючи аж їх збереться більше. Тоді, називаючи себе „отаманом Шепелем" мав їх віддати в руки рядянської влади. Після точних допитів, мої козаки повісили того агента на першій гиляці. Не був він перший, не буде і останній.

(Далі буде).

Що уявляє собою червона армія

ВІД „ЗБРОЇ МІЖНАРОДНЬОГО ПРОЛЕТАРІЯТУ" ДО „АРМІЇ СОВІТСЬКОЇ БАТЬКІВЩИНИ".

(г) Загально відома духова еволюція, яку перейшов СССР від свого повстання до нинішнього дня: із завязку міжнароднього обєднання комуністичних держав замінився він ступнево в звичайну російську державу. Довший час проходила та еволюція дискретно за параваном рівнорядности союзних республик, зводилася до фактичного обмежування компетенції урядів республик у хосен центральної влади. В останніх роках Кремль скинув маску і відкрив своє російське обличчя: Петро Великий, Суворов, Кутузов, герої царського режиму вернулися на свої давні педестали, відкіля скинула їх була революція.

Рівнобіжні зміни переходила і „червона робітничо-селянська армія". Спершу була це — по словам Леніна — лише „зброя диктатури пролетаріяту у світовій скалі" — один з органів всесвітнього комуністичного руху, що мав за завдання „помагати пролетаріятові усіх країв переводити у себе комуністичну революцію". Збройна сила з такими позанаціональними, космополітичними завданнями не має аналогії у сучасньому; німецькі публіцисти порівнюють її із середньовічними мусульманськими військами, армією Кромвеля або з першими збройними силами французької революції, які воювали не за якусь державу, а за поширення тої чи іншої доктрини у світі.

Та перший революційний розмах большевизму заломився, надія на скору большевизацію всього світу виявилась нереальною; треба було погодитися з дійсністю, обмеженою державними кордонами СССР, треба було примінити до неї духовий зміст.

Поволі, несміливо вертається до совітського словаря виклятe, висміяне. слово „батьківщина". Спершу лише „батьківщина пролетаріяту", згодом „совітська батьківщина", вкінці „Росія", — стара Росія з апотеозуванням Івана Грізного, Петра Великогс, Суворова. Але це останнє так лише, півофіційно. між стрічками. Офіційно залишається „совітська батьківщина" зі... „совітським народом" — збірним штучним поняттям, в якому, мов у реторті, мають усі народи СССР стопитись у один суцільний альмагам.

Кремль не гордить чужою кровю — у добірних частинах червоної армії переважають монголи. Виявляється, що косоокий син азійських степів, вихований змалку в комуністичному дусі, куди легше дається запрягтися до воза червоної армії, ніж українець, чи хоча б і москаль. Зі східнім фаталізмом та погордою до смерти бється азійський вояк до останньої каплини крови, глухий і сліпий на все поза кількома формулками, защіпленими комуністичною пропагандою; годі уявити собі краще гарматне мясо.

Еволюція армії відбивається у регуляміннах. Вертаються старшинські ступні, до маршала включно, вертається обовязок поздоровляти старшин. Зникають політичні комісари, відколи абсольвенти совітських старшинських шкіл зайняли місце давніх царських старшин. Жуков — права рука Тимошенка — безпощадно викорінює „дух некарности й дискусії".

Великі зміни, глибокі реформи — а який вислід? Чистка старшинського корпусу 1937 р., що коштувала життя до 20.000 старшин разом з маршалом Тугачевським, кидає деяке світло на верхівку червоної армії. У зимових боях в Карелії совітське командування не здало іспиту.

—o—

Перед заявою японського уряду

ТОКІО, 3. 7. — Японська преса подає, що в середу виступить японський уряд з офіційною заявою щодо становища в европейських справах. Після кабінетової конференції з вівтірка відбудеться в середу надзвичайне засідання провідних чинників. Опісля японський премієр кн. Коное подасть до відома цілому народові незмінні напрямні японської політики на півдні. Щодо тих напрямних японської політики забрав слово японський часопис „Міяко" і зазначив із повною рішучістю, що сьогодні було би найбільшою нерозсудністю тільки дивитися здалека на німецько-совітську війну, без чинної участи. Японія повинна й мусить використати цю війну для себе до якнайбільших можливостей. Тому треба покінчити якнайскоріше з політикою на півдні й вдарити там зараз і то якнайсильніше. Якщо ж Японія програвить ці просто золоті шанси зреалізування японських змагань, там використають ситуацію другі держави. А треба зазначити — пише цей часопис — що Японія вже програвила там неодну дуже добру нагоду, от хоча б після того, як упала розтрощена Голяндія, Бельгія, Франція, як створено пакт трьох, як йшли переговори між Сіямом (Тайлянд) і Індокитаєм, а вкінці при підписанню мира між Японією та Совітами.

Японська преса присвячує також багато уваги фактові, що Злучені Держави дозволяють собі використовувати для своїх потреб китайські летовища, бо, між іншим, американські літаки перелітають собі з Бурми до Чункін. Цієї допомоги — пише „Нічі-Нічі" — не можна недоцінювати, а навпаки, треба поборювати таке становище Америки, без огляду на те, чи вона велика, чи ні. Якщо не поробимо в цьому напрямі належних кроків, то Злучені Держави будуть щораз більше переконувати себе і всіх, що Чункін є їх східньою границею.

—o—

Завзяті бої в Сирії

ВІШІ, 3. 7. — У неділю і в понеділок сконцентрували англійці свої великі сили біля Пальміри й тут зачали завзяту боротьбу, почавши від моря. До зударень прийшло на півдні від Дамаску. У південному Ливані зачала англійська артилерія гарматну пальбу. Опісля зачалися летунські налети на Пальміру з запальними бомбами й рушила піхота до наступу. Та французькі війська, піддержувані літаками, відперли напад, а французькі літаки збомбардували англійські укріплення між Пальмірою і Абу-Кемаль. Англійці, як виходить із цих боїв, одержали нові підсилення, головно в летунстві. Вони вдарили на три французькі летовища й дещо ушкодили. Бомбардували також уночі на понеділок Бейрут. Жертвою впав один будинок і було кілька вбитих.

—o—

Ф. Д. 4)

Орда йде...

Місто переродилося до непізнання. Люди перестали ховатися по льохах і вийшли на вулицю, але де поділася та спокійна рухливість Львова, що була в ньому місяць тому? Де колишня його впорядкованість, жвава веселість, елегантність, чистота?

Ходили вулицями трамваї з подряпаними боками, перебігали совєтські авта, лишаючи по собі дух нестерпно смердючої бензини, ходили, як вівці, червоноармійці з пятикутними зірками на кашкетах, поглядаючи, як барани, здивовано на все, гуділи в небі, нікого не лякаючи, літаки. Але все рухалося якось інакше, як інакшим буває хід коня із скаліченою ногою, рухалося несвобідно, вимушено, шкутильгаючи, через силу. Інший був якийсь вигляд трамваїв і інші в них їздили люди, інакше виглядали вулиці з заваленими домами, розбитими церквами, виверненими з корінням деревами, розритими, як стадом свиней, майданами й бульварами. Незвичними й чужими видавалися серед людського натовпу совєтські маринарки, незвичним був сморід дьогтю їхніх чобіт і їх московська мова, навіть гуркіт літаків був якийсь особливий, зовсім неподібний до гуркоту всіх тих машин, що літали раніше над головами львовян. Іншим життям жило місто, інший був його рух, інший був його вигляд і зміст.

Усі жінки, що ще вчора легко цокали своїми лякерованими закаблуками на львівських хідниках, ураз, немов змовившись, поздіймали з себе привабливі строї — шовкові панчішки, капелюшки, сукні, рукавички, елегантські торбинки й ходили тепер у хустках, у фартухах, витоптаних черевиках, із відрами до фонтанів, із лозяними кошами на базари. Не розбереш, де тепер пані, а де служниця, де вчорашня власниця елегантської лімузини, а де сьогоднішня володарка стану й диктаторка. Мужчини ходили без краваток, у помятих старих штанях.

Спростачився, спролетаризувався Львів. З вулиць позабирали, правда, купи гною, залишеного польським військом, але бруд і нечисть уперто кидались в очі на кожному кроці. Просто якимсь іншим, самим до себе неподібним став Львів. Якась Азія, якийсь схід чувся в усьому.

Крамниці були відчинені й стояли довжелезні хвости людей коло них, але майже нічого не можна було там купити. Сіль, цукор, мануфактура — зникли зовсім, мов камфора. Продавали тільки те, що нікому не було потрібне. І головним, виключним, купцем цього непотребу були совєтські „достойники". Вони купували перкалі й дешеві дамські сорочки на презенти для своїх пань, кільграмами — сіль, нафталіну, соду, амоняк, тузинами — курки до леватив, пульверизатори, ґільзи, цяклянки, а совєтські дами, з ганчірками замість білизни, грубі „палтентові" панчохи, підкладку до убрань на сукні, шляфроки для балевих строїв... Очі совєтських людей, що не бачили нічого в свойому „раю", крім кропивяного мішка й дрібки камяної соли на картку, розбігалися на вигляд різних порожніх пуделок буржуазного Заходу й захоплювали нещасні жертви комуністичного світу до психози закупна річей невиданого ним, нечуваного в кьому й незрозумілого для нього комфорту. Усі ганялися за годинниками й купували всяку тандиту за нечувані гроші, але годинників вже не було. В Совєтах не було навіть такого, доступного кожному бідакові на Заході механізму!

Ніде ніхто не сміявся, ніде не чути було фортепяну, ніде ніхто, крім совєтських військових частин, не співав. Усе дивилося з-під брів, похмуро, пригноблено, перелякано.

В помешканні пані Клекоцької був рай, як скрізь. Половину речей вона продала якось відразу, — на решту, призначену на продаж, приходили подивитись люди й давали за них низьку ціну.

(Далі буде).

НОВИНКИ

КАЛЕНДАР

ЛИПЕНЬ.

3. Четвер — мч. Методія, еп.
4. Пятниця — мч. Юліяна.
5. Субота — смч. Евсевія, еп.

—

— ДОПОМОГА УКРАЇНСЬКИМ УЧИТЕЛЯМ. У доповненні до нашого оголошення у „Віснику" УЦК з 15. 4. 1941 ч. 12 і 1. 7. 1941 ч. 13 та в українській пресі про допомогу заслуженим учителям (-лькам) з метою порятування й зміцнення їхнього захитаного здоровля, подаємо дальше до відома, що в народній школі у Баниці є одна кімната, в якій може найти безплатне приміщення 2 учительські сили. Кухня до диспозиції. Баниця — це гарне село в горах, 7 км. від Криниці. — Шкільний відділ УЦК.

— КОМУНІКАТ. Обєднання Праці Українських Інженерів і Техніків при УЦК (переназвана „Секція Українських Інженерів") уважає за свій обовязок видати до загалу Українських Інженерів і Господарників такий заклик: 1. В цю історичну годину задержати безоглядно спокій і рівновагу та покищо залишитись на місцях своєї праці. 2. Звязатися з існуючим осередком (ОПУІТ у Кракові, Зелена 26/7), що вже налічує 640 членів. 3. В тій цілі сконтактуватися кожному поодинокому інженерові, технікові і господарникові, який досі не належить до ОПУІТ (СУІ), або не зложив ще анкетного листка, подати негайно такі дані: 1. імя й прізвище; 2. місцевість, край і дата народження; 3. віроісповідання; 4. родинний стан; 5. фахова освіта (подрібна спеціяльність, назва і місце школи, час тривання студій, чи має диплъом і який); 6. звання (докладно подати, в яких установах, яких становищах, у яких роках працював; 7. теперішнє зайняття; 8. знання чужих мов (у якому ступні); 9. в якій ділянці по спеціяльності міг і хотів би працювати; 10. точна адреса (про кожноразову зміну прохаємо обовязково повідомити). — Долучити обовязково дані про приналежність до якоїсь української громадської організації, або вказівки про людей, які дану особу знають. — Від себе ОПУІТ подає до відома загалові Українських Інженерів, Техніків і Господарників таке: 1. ОПУІТ пильно стежить за перемінами, що назрівають, із метою допильнувати, щоб українські інженери, техніки й господарники знайшли своє слушне приміщення в нових умовинах. 2. Навязав і використовує контакти з відповідними міродайними чинниками. 3. Опрацьовує плян використання українських інженерів, техніків і господарників у нових умовинах, що його організовано переведе в життя. Кожна група чи поодинокі члени ОПУІТ у відповідний момент дістануть докладні доручення. Закордонні часописи просимо передрукувати цю оповістку. — Господарський Відділ УЦК.

— НІМЕЦЬКА ПРЕСА ПРО УКРАЇНУ. У свойому постійному відділі „Від Буга й Сяну до Дніпра" „Кракавер Цайтунґ" із 1. 7. ц. р. ч. 151 помістив світлину київських Золотих Воріт з історично-мистецьким їх описом. При тій нагоді згадали також і відому всьому культурному світові церкву св. Софії в Києві. У свойому черговому числі з 2. 7. „Кракавер Цайтунґ" приніс світлину Дніпра й настроєвий опис п. з. „Вечір на Дніпрі". При тій нагоді пригадали, що Дніпро є найбільшою системою водяної сполуки на Україні.

— КУРС МАШИНОПИСАННЯ. В підготовній акції, що її переводить тепер Жіноча Секція в Кракові, урухомлюється як черговий крок — курс машинопису. Вишкіл машиністок на німецьких машинах — це чергове дуже важне завдання. Буде ведений фаховою німецькою силою в вечірніх годинах. Час тривання: один місяць. З огляду на обмежену кількість машин число курсанток може бути невелике. Тому радимо зголошуватись скоро та лише таким, що не боїться труду й солідно хотять опанувати цей фах. Вписи приймає Жіноча Секція, вул. Зелена 18, між год. 15—18. 3х

— НА ПОЛОНЕНИХ УКРАЇНЦІВ із большевицько армії зложив п. Стадницький із Горлиць 50 зол.

ДВА КОНТРТОРПЕДОВЦІ ПІШЛИ НА ДНО

РИМ, 2. 7. — Головне Командування Італійської Армії подає:

Італійські ловецькі літаки зістрілили в повітряних боях над **Мальтою** два ворожі літаки, які згоріли.

У Північній Африці оживлена діяльність артиллерії на відтинку Тобрук. Літаки держав оси заатакували на північ від Бардії ескадру ворожої фльоти і затопили один контрторпедовець, другий поважно ушкодили. Інші літаки збомбардували в Тобруці маґазини з харчами та укріплення.

У Східній Африці відбито легко спробу нападу на італійський ґарнізон у Дебра Табор.

Підводний човен під командою поручника Вінчента Політія сторпедував і затопив у східній частині Середземного моря британський контрторпедовець.

—o—

Як англійці поширюють брехні

ЖЕНЕВА, 3. 7. — З Віші подають, що міністер війни ґенерал Гунцінґер прийняв сьогодні в Віші закордонну пресу та подав перегляд війни в Сирії. Насамперед звернув увагу на брехливі англійські вістки, немов то би до Сирії прибуло багато німецьких „туристів" та що там є вже і німецькі війська, які прибули на літаках, або що німці довезли на кораблях воєнний матеріял і підсилення. Генерал Гунцінґер зазначив виразно, що в цих англійських звідомленнях нема ні крихітки правди та що такі неправдиві твердження англійців мають служити їм за оправдання в їх намірах дальшого удару на Сирію, насправді для французів дуже болючого. Він підкреслив далі, що — на жаль — положення французьких військ там дуже трудне, бо вони не мають майже ніяких резерв, а також матеріяльно вони випосажені слабше, ніж англійці. До того дається в знаки й спека, що в північних районах Сирії сягає до 45 ст. Ц. у тіні. Та все ж таки французькі війська видержують атаки.

На англійські твердження, поширювані радієм, що, мовляв, англійці посуваються вперед так помалу тому, щоби заощадити французам надмірних втрат, ґен. Гунцінґер відповів: годі вже висказати французьким військам ще більшого признання за те, що вони держаться у постійній боротьбі навіть по 24 годин денно й то нераз із дня на день, без відпочинку, та ставлять противникові завзятий відпір.

У відповідь на недавнє бомбардування Бейруту, саме цього міста, що є осідком французького начального комісара ґен. Денца, сказав ґен. Гунцінґер таке: Франція постановила боронитися в цій нерівній боротьбі до остаточности. Франція не вживала досі таких самих метод боротьби, як Анґлія, але ми знаємо також добре, де є осідок англійського начального комісара в Палестині й ми маємо також літаки та летунів. Ніщо не спинило би нас також повести війну такими самими методами на терени анґлійських посілостей. Але ми стидаємося братися до чогось такого, чого ми досі супроти англійців не робили.

—o—

Гірст осуджує закорд. політику Рузвелта

НЮ-ЙОРК, 3. 7. — Знаний власник багатьох американських часописів Гірст виступив у часописі „Ню-Йорк Журнал Емерікен" у дуже гострих словах проти закордонної політики Рузвелта. Злучені Держави — заявив Гірст у своїй статті — рішені щось завоювати, але досі ще нерішені й не знають, із ким воювати. Рузвелт має велику охоту допомогти Москові піти війною на Фінляндію і на інші балтійські краї, щоби допомогти московському комунізмові та обдарувати ним цілий світ.

Виходить, — пише він далі, — що геройському урядові *Рузвелта залежить* дуже на тому, щоби дати допомогу саме тому визначному патріотові Сталінові, що хоче поширити свій комуністичний режім на цілу Европу. Але що було б тоді з Америкою?

—o—

Знищення совіт. кораблів у лібавському порті

БЕРЛІН, 3. 7. — Німецькі вояки, що в понеділок увійшли до портового міста Лібави, яка передтим належала до большевиків, знайшли в пристані порозбивані величкі совітські транспортові кораблі. Всіх тих кораблів є 6. Знищили їх німецькі літаки підчас налету 27. 6. Німецькі літаки звилися тоді зовсім несподівно і кинулися на великі 10—20.000-тонові совітські кораблі. Наслідки вибухів німецьких бомб були такі страшні, що з новітніх совітських кораблів залишилися тільки погнуті частини кадовбів, які стирчать у воді між портовими молями. Між ними плавають трупи залоги. Комин із одного найбільшого совітського корабля знайшли далеко в зовнішніх частинах міста. Вулиці довкола портових набережних засіяні погнутими залізними двигунами і потрощеними дошками.

—o—

Оповістка

Прохаємо українців усіх ділянок звання, які бажали б у найближчому і майбутньому змінити місце праці, очевидно після полагодження всіх формальностей, щоб негайно повідомили Український Центральний Комітет, Краків, Зелена 26/12 (Украінішер Гавптаусшусс, Кракау, Ґрінештр. 26/12), подаючи про себе такі дані: 1. імя й прізвище; 2. місцевість, край і дата народження; 3. віроісповідання; 4. родинний стан; 5. фахова освіта (подрібна спеціяльність, назва і місце школи, час тривання студій, чи має диплъом і який); 6. звання (докладно подати, в яких установах, яких становищах, у яких роках працював); 7. теперішнє заняття; 8. знання чужих мов (у якому ступні); 9. в якій ділянці по спеціяльности міг і хотів би працювати; 10. точна адреса (про кожноразову зміну прохаємо обовязково повідомити). **Долучити слід обовязково дані про приналежність до якоїсь української громадської організації, або вказівки про людей, які дану особу знають. Особи, які свого часу прислали дані про себе до УЦК — не потребують їх присилати, а тільки зголосити карткою свої побажання.**

Закордонні часописи просимо передрукувати цю оповістку

ВІДДІЛ ПРАЦІ УЦК.

ФІНЛЯНДЦІ У ВОЄННОМУ ПОХОДІ

ГЕЛЬСІНКИ, 3. 7. — Воєнні операції на фінляндському фронті пішли вже так далеко вперед, що фінляндське головне командування подало у вівторок перші звідомлення з поля боїв. Це дало світові найкращий доказ, що воєнний похід у повному ході. Проте годі вже в перших годинах вимагати якихось великих досягів. На цьому відтинку перші висліди вповні вдоволяють, коли взяти під увагу, що такий недавно ще скривавлений край, як Фінляндія, мусів наново мобілізуватися. І треба признати, що ця мобілізація пройшла вдатно й аж надто скоро, а це завдяки фанатичній рішучості фінляндців до самооборони. Фінляндія не мала ніяких агресивних намірів. Ця дійсність відзеркалювалася не тільки в фінляндській пресі, але й у всіх починах урядових чинників. Тому Фінляндія не була тепер приготовлена до війни. Але сьогодні вона вже змобілізована. Всюди в краю йдуть підготовчі роботи, охоронні забезпечення, цивільне населення працює разом із військом, будує в краю всілякі запори, охоронні вали й рови та схови перед бомбами. Всюди помітна просто фанатична рішучість і то не тільки до самооборони, але до визвольної боротьби, до зудару з ворогом за всяку ціну, щоб раз на все з ним розправитися. Фінляндський уряд звернув окрему увагу на засілення краю і війська в харчеві продукти. В попередній війні це питання не давало ніяких клопотів. Сьогодні цілий край мусить приступити до раціоналізації харчевих продуктів. Навіть муку видається на картки й то на хлібові, бо сьогодні нема у Фінляндії резервових засобів ізза транспортових труднощів. Фінляндська преса подає, що Швеція і Норвегія мають повне зрозуміння для цих потреб і спішать із допомогою. Головна тепер жура уряду — це належне переведення жнив. Тому уряд вже мобілізує до цього всі сили та бере під увагу навіть міщанство, вишукуючи й призначуючи тих, що вміють працювати на полі. Не легко це — пише фінляндський часопис „Ліітто" — приготовитися до другої війни зараз після першої. Та внутрішнє переконання, що нарід у цій війні таки поборе постійно загрозливого ворога, додає всім сил побороти й найбільші труднощі.

—o—

ФІНИ ЗІСТРІЛИЛИ 7 БОЛЬШЕВИЦЬКИХ ЛІТАКІВ.

ГЕЛЬСІНКІ, 3. 7. — У понеділок і у вівторок боьшевицькі літаки кілька разів бомбардували фінляндську місцевість Льовія, але вони не спричинили ніяких шкід. 30. 6. фінляндські боєві сили зістрілили 7 ворожих літаків. На різних місцях большевики скинули спадунів, але більшість з них стала нешкідливою вже підчас того, як вони злітали на землю.

—o—

НІМЕЦЬКІ ВІЙСЬКА ЗАЙНЯЛИ РИГУ.

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА, 1. 7. — **Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:**

Сьогодні 1. 7. передполуднем відділи німецького війська зайняли Ригу. Вже 29. 6. далеко висунені німецькі військові частини під проводом полковника Ляша вдерлися скорим ударом через Мітаву до південно-західньої частини Риги.

ЧОРНІ ЛИСТИ В СОВІТСЬКОМУ РАДІО.

Масові арештування українців, балтійців та французів у СССР.

АНКАРА, 3. 7. — Як повідомляють з Москви, НКВД заарештував усіх французьких громадян на території СССР та замкнув їх у концентраційних таборах. Совітське радіо проголосило довгу листу українців і балтійців, яких поставлено поза правом як „ворогів народу". Між ними є чимало відомих партійних діячів.

—o—

БОЛЬШЕВИКИ УКРІПЛЮЮТЬ ЛЕНІНГРАД.

ШТОКГОЛЬМ, 3. 7. — У Ленінграді і всіх його передмістях всіх здорових громадян взяли будувати укріплення. Совітська влада устійнила, що та частина населення, що не працює, зобовязана щодня відробити 8 годин при будові укріплень. Також всі урядовці і службовики мусять працювати 3 години після своїх зайнять. За будовою укріплень дуже пильно наглядають. Одночасно большевицька міська управа Ленінграду проголосила, що постанови про відпочинок не мають тепер значіння. Тому всі мешканці Ленінграду мусять працювати при будові укріплень 7 днів у тижні. До тих праць зобовязані всі мужчини Ленінграду від 16—50 років та всі жінки від 16—45 літ. Тих, що відмовляються працювати, карають 6-ти місячною вязницею.

—o—

ДЕЗЕРТИРИ ЗІ СОВІТСЬКОЇ АРМІЇ.

БУКАРЕШТ. 3. 7. — Воєнний кореспондент румунського щоденника „Тімпуль" повідомляє, що вже почали переходити Прут дезертири із совітської армії. З того, що оповідають дезертири і цивільні втікачі виходить, що большевицька армія, яка стоїть на фронті є цілком здезорганізована. **Всюди в ній панує голод.** Зараз же в перших днях війни большевицькі відділи почали звірський терор проти цивільного населення Бесарабії і північної Буковини. З другого боку Москва наказала зараз після вибуху війни розвязати колективні господарства в багатьох селах і повернути зареквіровану худобу. Таким чином московські хитруни сподівалися, що на час війни вони зуміють собі прихильно настроїти огірчене проти них населення. Але селяни не дали себе тим обдурити. Коли німецькі і румунські літаки зявилися над Бесарабією вже не було ніяких сумнівів про те, що визволення наближається і селяни підносили руки догори.

—o—

ҐЕНЕРАЛА ВЕЙВЕЛА ВІДКЛИКАЛИ.

ЖЕНЕВА, 3. 7. — Як подає Райтер, у Лондоні оголошено урядово, що ґенерала Вейвела відкликано з його дотеперішнього становища й заіменовано начальним командантом Індії.

На його місце приходить ґен. Авчінлек, що дотепер командував індійськими збройними силами.

—o—

ПАНІЧНА ЕВАКУАЦІЯ ОЛЕКСАНДРІЇ.

АЛЕПО, 3. 7. — Недавній налет на олександрійську пристань приспішив утечу населення Олександрії. Окремі поїзди вивозять мешканців міста до горішнього Єгипту.

—o—

ГЕРОЙСТВО НІМЕЦЬКОГО СТАРШИНИ.

БЕРЛІН, 3. 7. З німецької столиці повідомляють, що названий в німецькому воєнному повідомленні з 30. 6. полковник Вебер, командант одного полку піхоти з власного почину створив ударну кольону, з якою зараз же першого дня війни пройшов ріку Бебржу і при тій нагоді знищив 5 панцирних возів. Біля Нового Двору кольона полковника Вебера зайняла большевицьке летовище і знищила 19 большевицьких літаків, що були готові до відлету. Після того полк. Вебер взяв наступом Новий Двір і після завзятої боротьби прогнав звідти червоних вояків.

НІМЕЧЧИНА ВИЗНАЛА КИТАЙСЬКИЙ УРЯД ВАН-ЧІН-ВЕЯ.

БЕРЛІН, 3. 7. — 1. 7. німецький уряд визнав китайський національний уряд Ван-Чін-Вея у Нанкіні. Визнання відбулося внаслідок прохання яке до німецького уряду звернув голова китайського уряду Ван-Чін-Вей. Одночасно німецький уряд повідомив, що незабаром навяже диплёматичні взаємини з китайським нанкінським урядом. Того ж самого дня також італійський уряд визнав китайський національний уряд у Нанкіні. Румунія також визнала китайський національний уряд. Таксамо і Болгарія визнала уряд китайської республики. До згаданих держав приєдналася також Еспанія, Мадярщина, Хорватія і Словаччина, які також визнали китайський нанкінський уряд.

ПОВІТРЯНИЙ СОЮЗ МІЖ ВАШИНҐТОНОМ і ЧУНКІНОМ?

Америка помагає чункінському урядові.

ТОКІО, 3. 7. — Обговорюючи подорож американського ґенерала Кледжетса до Чункіну, стверджує щоденник „Нічі Нічі Шімбун", що згаданий ґенерал виїхав у звязку з реорґанізацією чункінського летунства та з плянованим летунським союзом між чункінським і вашинґтонським урядами, якого вістря звернене безпосередньо проти Японії.

Японія — стверджує щоденник — займає енергійну поставу до всяких спроб американської помочі для Чункіну. Та поміч лише збільшить і продовжить терпіння китайського населення.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередню адресу.
ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 3.812. З Німеччини чеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. — Із Словаччини чеками Tatra banka, filialka v Bratislave, Bratislava, № 5015 на р-к Ukrainske Nakladatelstvo v Krakove. — Курс 1 нім. марки 2 зол., 1 чеської кор. 0.20 зол., 1 словацької кор. 0.20 зол.
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Звертаємо увагу: подавати читку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. 230-39
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau, Reichsstrasse 34, Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79